

Zde se nacházíme u pískovcového útvaru Kamenná svatba, o němž pověst hovoří takto:

Jela kdysi svatba ze Svárova do vanovického kostela. U nevěstinych rodičů připravovali bohatou svatební hostinu. Připravovala ji vyhlášená kuchařka, která po léta vařila na knížecím dvoře. Již dávno přešla dvanáctá. Kuchařka co chvíli vyběhala na náves, zda-li už nezaslechne svatební kočáry. Čas ubíhal a vzácná krmě chládla. To kuchařku velmi zlobilo, neboť se obávala, že přehřívání jídlo nebude již tak chutné. Nakonec rozhorleně zvolala: "Bodejž by tam už zkameněli!" Všichni přítomní zůstali celí zkoprnělí, neboť v těch dobách se každá kletba splňovala. Také kuchařka se zalekla svých slov, ale co z úst vyjde, ani párem koní nedostaneš zpátky, a tak tomu bylo i toho dne.

Slunce zvolna klesalo za hory, když se vesničané vydali hledat své drahé. Křížem krázem prošli hvozdy, ale ani stopy po nich nenalezli. Jen u cesty smutně čněly mohutné balvany, které tam až do té doby nikdo nespátřil. Podobaly se navlas kočárům s koňmi. I poznali podle toho, že hříšná

slova kuchařky se vyplnila a s pláčem se vrátili do vesnice. S nešťastnými svatebčany už se nikdy nespátřili.

Jen jednou za sto let ve výroční den té smutné události pohnou prý se kamenné kočáry, zacínkou podkovy a jiskry od nich zasrší. I veselý svatební zpěv se ozve. Potom nastane opět nekonečný klid.

(Zpracováno podle předlohy Soni Paroukové)

Tatáž pověst v místním podání:

"Je to još tože dávno, bela pré tade na vrchách v jedné dědině svarba. Svadebčani bele v hospodě a tože dlóho se tam zdržele. Kochařke měle još dávno hidla hovařeny a svadebčanu se dočkat nemohle. Jedna kochařka ve zlosti povídá: Bodejť be tam još skameněle. A v to chvílo právě se vracejici svarba přes Vrši tam skameněle. A to só te balvane po tem kopco roztróšeny." Vypravěči neopomenuli připomenout, že "za starých času to belo tak, že jak hdo komo řekl, tém se proměnil. Deš nekomo řekl te žabo, bel žabó, deš řekl sviňo, bel sviňó".

dutín ke hnízdění. Houkáním na sebe upozorní větší sova **pušík obecný** nebo **sýček obecný**. V lesích běžně žije několik druhů šplhavců jako **datel černý**, **žluna zelená** nebo **strakapoud velký**.

Plazů a obojživelníků je v lesích málo. Běžný je **slepýš křehký**, patřící mezi ještěrky, často bezdůvodně zabíjený pro podobnost s hady. Za teplého počasí objevíme hbité ještěrky, případně hady **užovku obojkovou** nebo **zmiji obecnou** (která je jediným jedovatým hadem u nás). Na vlhkých lesních stanovištích se vyskytuje **mlok skvrnitý**, zástupci druhů žab jsou stále vzácnější. Tu a tam se objeví **skokan hnědý** nebo nevzhledná **ropucha obecná**.

Lesní fauna Velkoopatovicka

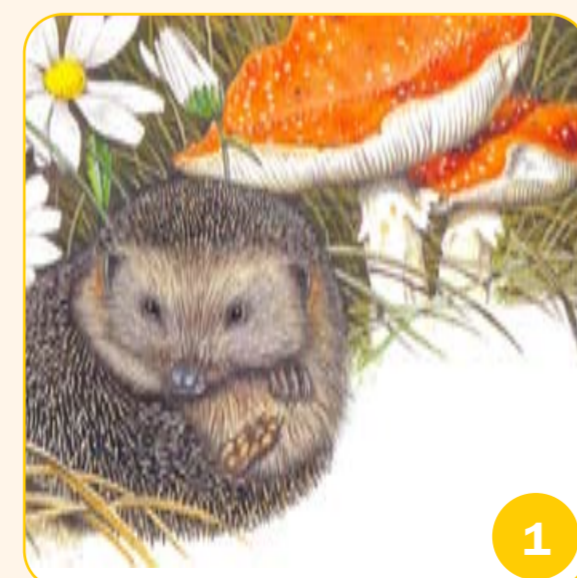
Živočišstvo je neodmyslitelnou součástí krajiny. Druhá skladba volně žijících živočichů v okolí je poměrně typická. Ze savců zde žijí **srnec lesní**, **jelen evropský** (poměrně vzácný) a **prase divoké** (v posledních letech poměrně rozšířené). Méně nápadná je v lesích stále žijící **liška obecná**. Dále zde žije **ježek evropský**, **kuna lesní**, **tchoř tmavý**, a i nejmenší šelma - **lasice kolčava**; všude hojná je **veverka obecná**.

Velmi rozšířená je také lesní avifauna, čili ptáci. Les jim poskytuje ty nejlepší životní podmínky. Žijí zde zejména **káně lesní** (která v lese hnízdí, ale loví převážně v polích), vzácnější je **jestřáb lesní** či menší **krahujec obecný**. Méně se již vyskytují sovy, především z důvodu nedostatku

ÚKOL pro děti a hravě dospělé:

Dokážete správně pojmenovat zvířátka na jednotlivých obrázcích?

1

2

6

11

3

7

4

8

9

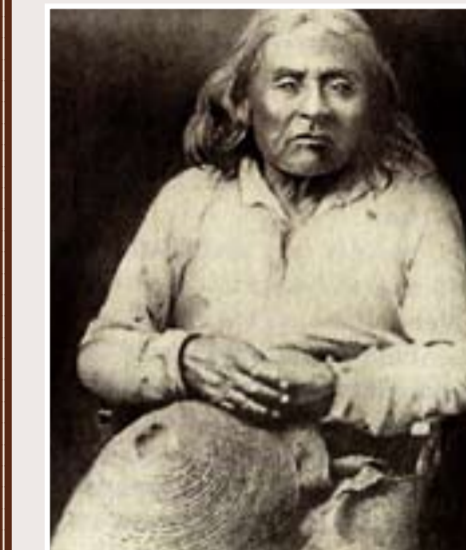

5

10

JSME ČÁSTÍ ZEMĚ - část 7

Roku 1885 vyzval americký prezident Franklin Pierce indiánský kmen Duwamishů, jenž žil ve státě Washington na severozápadě USA, aby prodal své území bílým osadníkům a usídlil se v rezervaci. Na požadavek, vybízející k činu dosud neslychanému, odpověděl náčelník Seattle touto řečí:

Ale proč se mám rmoutit nad záhubou svého lidu, národy jsou z lidí, z ničeho jiného. Lidé přicházejí a odcházejí jako vlny na moři. Dokonce ani bílý muž, jehož Bůh s ním zachází a mluví jako přítel s přítelem, nemůže uniknout společnému určení. Snad jsme přece bratři. Uvidíme. Jedno víme - to, co bílý muž snad jednoho dne teprve objeví - že náš Bůh je tentýž Bůh. Možná si myslíte, že jím vládnete, tak jako usilujete o ovládnutí naší země; ale to nemůžete. On je Bůh lidí - stejně tak rudých jako bílých.

Tento kraj je pro něj cenný a zranit zemi znamená opovrhovat jejím Stvořitelem. I bílí pomínou, možná dříve než všechny ostatní kmeny. Pokračujte se zamořováním svého lože a jedné noci se udusíte ve svém vlastním odpadu. Ale ve své záhubě budete zářit, zažehnutí silou Boha, který vás přivedl do této země a vám určil vládnout tomuto kraji a rudému muži.

Až budou všichni buvoli pobiti, divocí koně zkroceni, až budou skryté kouty lesa ztěžklé pachem mnoha lidí a pohled na plodné pahorky zohavený mluvícími dráty, kde potom bude houština, kde bude orel a co to znamená, dát sbohem rychlému koni a lovu? Konec života a začátek přežívání. Bůh vám dal vládu nad zvířaty, lesy a rudým mužem, z nějakého zvláštního důvodu, ale tento důvod je nám hádankou.

Řešení: 1) ježek východní, 2) kuna lesní, 3) kukačka obecná, 4) jelen lesní, 5) mlok skvrnitý, 6) skokan hnědý, 7) krahujec obecný, 8) prase divoké, 9) liška obecná, 10) lasice kolčava, 11) zmije obecná,